

ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΑΝ ΤΙΣ «ΜΗΤΕΡΕΣ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ»

από τη Μαρίνα Μπενέκη

Είναι παντρεμένοι με γυναίκες πολιτικούς που έχουν πάνω τους στραμμένα τα φώτα της δημοσιότητας. Το μεσημέρι δεν τους περιμένουν μπροστά στο στρωμένο τραπέζι και κάποιες φορές απουσιάζουν μέρες ολόκληρες από το σπίτι. Η ζωή μαζί τους, σίγουρα, δεν είναι εύκολη, αλλά ο Γιώργος Μαρινάκης, ο Λίνος Μπενάκης, ο Νίκος Πάλλης και ο Δημήτρης Δανίκας τα καταφέρνουν να κρατούν τις ισορροπίες. Μυστικά «όπλα» τους οι δεκαετίες κοινής ζωής, τα δικά τους πολλαπλά ενδιαφέροντα και κυρίως η πραγματική «έννοια» τους για τις συντρόφους τους. Ομολογούν όλοι τους ότι τους λείπουν οι μικρές χαρές, που απολαμβάνουν οι άντρες που έχουν για συζύγους «κοινές θνητές», όμως το παραβλέπουν, θεωρώντας πιο σημαντική την καριέρα των συντρόφων τους. Όσο για το αν τους ενοχλεί που οι γυναίκες τους είναι επώνυμες, και οι τρεις απαντούν ότι «καθόλου δε θίγεται το φιλότιμό τους» όταν τους αποκαλούν κύριο Συνοδινό, κύριο Ψαρούδα, κύριο Δαμανάκη ή κύριο Πετραλιά. Σ' αυτό τους βοηθάει το χιούμορ που διαθέτουν, αλλά και το τακτ με το οποίο αντιμετωπίζουν οι σύζυγοί τους τέτοια περιστατικά.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΔΑΝΙΚΑΣ

Αισθάνομαι παγιδευμένος από το Marie Claire, όχι από τη Μαρία. Να μην απαντήσω στην "έρευνά" σας, θα φανεί ότι σνομπάρω. Να απαντήσω; Τότε θα καταφύγω σε κοινοτοπίες του τύπου: "Πόσο καλά περνάμε με τη Μαρία", "Όλα τα κάνουμε μαζί", "Πλένω πιάτα", "Ακούμε μουσική, βλέπουμε σινεμά", "Ταϊριάζουμε σε χιλιάδες πράγματα". Κι ακόμα: "Προς Θεού, η ζωή μου δε γίνεται καθόλου δύσκολη από τις υποχρεώσεις της Μαρίας".
»Εδώ ανάσα. Ανάσα ουσίας. Η σχέση μου με τη Μαρία είναι το κεντρικό

γκρο πλάνο της ζωής μου. Δεν είναι κάδρο διακόσμησης. Δεν είναι πασπαρτού για ν' ανοίγουν οι πόρτες. Για να τα κάνουμε λιανά: δεν είμαι παντρεμένος με μια βουλευτίνα, με την α' αντιπρόεδρο της Βουλής.

»Είμαι ερωτευμένος με τη Μαρία Δαμανάκη. Και όλα τ' άλλα είναι δευτερεύοντα.

»Και βέβαια με αφορούν οι υποχρεώσεις της. Αλλά να είστε σίγουροι πως το ίδιο αφορούν και τη Μαρία οι δικές μου υποχρεώσεις. Γι' αυτό δε μ' ενοχλεί διόλου αν κάποιος που δε με ξέρει με φωνάζει "κύριε Δαμανάκη".

»Μην ξεχνάτε πως αποκλειστικά και μόνο για

την υπογραφή του ευθύνεται ο υπογράφων!

»Δηλαδή, αν είσαι ετερόφωτος, αν έχεις ή όχι "υπογραφή", αν, δηλαδή, η "υπογραφή" σου φέρει ίχνη κάποιας προσωπικότητας, αυτό καμιά Δαμανάκη δεν μπορεί να το εμποδίσει.

»Η έχεις ή δεν έχεις. "Υπογραφή", εννοείται.

»Τώρα, σχετικά με τη μέρα μας. Πώς περνάει μια μέρα με τη Μαρία. Αυτό αποκλείεται να σας το αποκαλύψω για δυο λόγους:

α) Γιατί είναι αποκλειστικά ιδιωτικής χρήσεως και

β) Γιατί κάθε μέρα είναι διαφορετική από την άλλη.

»Ένα μόνο έχω να πω: Δε βαριέμαι ούτε μια στιγμή "κοιτώντας" αυτό το γκρο πλάνο της ζωής μου. Να σας εξομολογηθώ κάτι: Με... ζηλεύω!»

ΛΙΝΟΣ ΜΠΕΝΑΚΗΣ

Η ζωή της Άννας Ψαρούδα και του Λίνου Μπενάκη ήταν πολύ ήσυχη μέχρι το 1981.

Από 'κεί κι ύστερα οι συνθήκες τους ανατράπηκαν εν μια νυκτί.

Η Άννα Ψαρούδα-Μπενάκη, η σημερινή αναπληρωτής υπουργός Παιδείας, εξελέγη για πρώτη φορά βουλευτής, άρχισε να δίνει συνεντεύξεις, να φιγουράρει στον Τύπο, να

ξημεροβραδιάζεται στη Βουλή και, βέβαια, να μην περνάει απαρατήρητη, όπως το μπορούσε πριν.

«Είναι αλήθεια ότι ανατράπηκε όλη μας η ζωή», λέει ο σύζυγός της κ. Λίνος Μπενάκης, κλασικός φιλόλογος κι ιστορικός της ελληνικής φιλοσοφίας με ειδίκευση στη βυζαντινή φιλολογία.

«Στην αρχή ξαφνιαστήκαμε από την "εισβολή" της δημοσιότητας στη ζωή μας. Τώρα, όμως, έχει γίνει κατάσταση».

Η Άννα Ψαρούδα και ο Λίνος Μπενάκης είναι μαζί 35 χρόνια. Εκείνος ήταν καθηγητής με προϋπηρεσία τεσσάρων χρόνων στο δημόσιο κι εκείνη μόλις

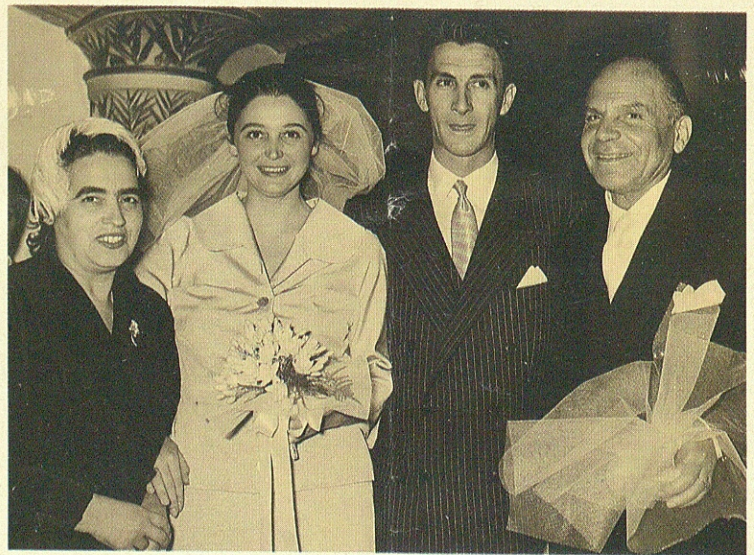

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΔΑΝΙΚΑΣ, ΜΑΡΙΑ ΔΑΜΑΝΑΚΗ

«Με... ζηλεύω!»

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΡΙΝΑΚΗΣ, ΑΝΝΑ ΣΥΝΟΔΙΝΟΥ

«Εγώ την έπεισα να μπει
στην πολιτική»

ΛΙΝΟΣ ΜΠΕΝΑΚΗΣ, ΑΝΝΑ ΨΑΡΟΥΔΑ

«Πολλές φορές με έχουν αποκαλέσει
Ψαρούδα. Και λοιπόν;»

ΝΙΚΟΣ ΠΑΛΛΗΣ, ΦΑΝΗ ΠΕΤΡΑΛΙΑ

«Ο άντρας φτιάχνει τη γυναίκα· ο Θεός,
απλώς, βοηθάει λίγο...»

είχε τελειώσει τη Νομική όταν γνωρίστηκαν. Αποφάσισαν, αφού παντρεύτηκαν, να πάνε στη Γερμανία, για μεταπτυχιακές σπουδές. «Δουλέψαμε πολύ σκληρά», λέει ο κ. Μπενάκης, «γιατί η υποτροφία που είχαμε ήταν για τρία χρόνια και δεν είχαμε περιθώριο να χάσουμε ούτε μια μέρα. Πήραμε το διδακτορικό μας την ίδια εβδομάδα. Την Τρίτη τέλειωσα εγώ και την Παρασκευή η Άννα».

Το ζευγάρι γύρισε στην Ελλάδα, όπου, πάντα μαζί, συνέχισαν ο καθένας να δουλεύει σκληρά στον τομέα του. Εκείνη έγινε καθηγήτρια του Ποινικού Δικαίου στη Νομική Αθηνών και, το 1981, βουλευτής. Πώς αισθάνεται ο κ. Μπενάκης τώρα που οι «παράλληλοι βίοι» τους διαχωρίστηκαν και η γυναίκα του μπήκε σε άλλους χώρους;

«Δεν είναι έτσι ακριβώς», λέει. «Πριν από τη γυναίκα μου είχα γίνει εγώ σύμβουλος υπουργού Παιδείας. Μ' ενδιαφέρει η πολιτική, με την ευρύτερη έννοια, κι είχα συνδικαλιστική δράση. Έτσι, όλοι οι άνθρωποι που είναι σήμερα συνάδελφοί της Άννας είναι και δικοί μου φίλοι και γνωστοί και οι κύκλοι στους οποίους σήμερα κυκλοφορεί δε μου είναι άγνωστοι».

Ο κ. Μπενάκης παραδέχεται ότι η ζωή τους δεν έχει μείνει «ανέπαφη» από την ενασχόληση της συζύγου του με την πολιτική. «Θα 'θελα να πάμε διακοπές», λέει. «Κάθε χρόνο, επειδή μας αρέσει πολύ να ανακαλύπτουμε την Ελλάδα και τα νησιά της, το συνηθίζαμε να κάνουμε περιηγήσεις με φίλους μας ή και μόνοι μας. Φέτος πρέπει να τα ξεχάσω όλα αυτά. Βέβαια, θα μπορούσα να πάω και μόνος μου διακοπές, αλλά η Άννα αισθάνεται πάντα καλύτερα όταν βρίσκομαι κοντά της. Όσο να 'ναι, παίζω διάφορους ρόλους. Του συμβούλου, του κριτή. Είμαι ο άνθρωπος που θα ρίξει πάντα την τελευταία ματιά

στα γραπτά της, που θα μαγνητοσκοπήσει τις εμφανίσεις της στην τηλεόραση, θα μαγνητοφωνήσει τις ραδιοφωνικές συνεντεύξεις της, θα δεχτεί κάποιους ανθρώπους που πρέπει, αλλά δεν έχει καιρό ή ίδια να τους δει».

Ο κ. Μπενάκης λέει ακόμα ότι τώρα τη βλέπει σαφώς λιγότερο, γιατί η σύζυγός του, κι όταν βρίσκεται στο σπίτι, απομονώνεται, επειδή πρέπει να μελετήσει, να σκεφτεί, να γράψει και να κάνει τα τηλεφωνήματά της. Ωστόσο, από τη στιγμή που κάνει μια τόσο σπουδαία καριέρα στην πολιτική, το θεωρεί απαραίτητο να έχει αντιρρήσεις για τέτοια δευτερεύοντα ζητήματα. Θα ήταν μικρόψυχο τουλάχιστον να ενοχλείται, γιατί η γυναίκα του λείπει περισσότερο από το σπίτι απ' ό,τι οι άλλες «κλασικές σύζυγοι» ή γιατί είναι πιο γνωστή από τον ίδιο. «Άλλες φορές έχουν μπερδέψει το επώνυμό μου και με έχουν αποκαλέσει Ψαρούδα. Και λοιπόν;» Παραδέχεται, όμως, ότι στο να μη δημιουργούνται τριβές ανάμεσά τους παίζει ρόλο το γεγονός ότι έχουν μια ευρωπαϊκή εμπειρία, είναι άτομα καλλιεργημένα και, το βασικότερο, το ότι εκτιμούν απεριόριστα ο ένας την προσωπικότητα και τις αρετές του άλλου.

«Τα ζευγάρια που έχουν μεγάλη απόσταση μεταξύ τους, είτε μόρφωσης είτε σε οτιδήποτε άλλο, είναι φυσικό να έχουν προβλήματα», λέει ο κ. Μπενάκης.

«Όταν ο ένας είναι πολιτικός, με όλα όσα συνεπάγεται αυτό, και η άλλη είναι νοικοκυρά, χωρίς άλλα ενδιαφέροντα κι άρα είναι κολλημένη πάνω του, αρχίζουν οι σκηνές. Προσωπικά δεν αντιμετωπίζω τέτοιου είδους προβλήματα. Η επιστήμη και οι υποχρεώσεις μου με κρατούν απασχολημένο και πολλές φορές με αναγκάζουν να λείπω κι από την Ελλάδα. Νομίζω ότι η επαγγελματική μου δράση

είναι από τα στοιχεία του γάμου μας που μας βοηθούν να κρατάμε τις ισορροπίες μας».

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

Όταν η Άννα Συνοδινού παίζει, ο Γιώργος Μαρινάκης την περιμένει στα καμαρίνα· όταν μιλάει σε προεκλογικές ομιλίες, βρίσκεται στο ακροατήριο· κι όταν αγορεύει στη Βουλή, την παρακολουθεί από κάποιο κλειστό τηλεοπτικό κύκλωμα του Κοινοβουλίου.

Θα 'λεγε κανείς ότι «πρωταγωνίστρια» στη ζωή του ζευγαριού είναι, χωρίς άλλο, η Άννα Συνοδινού. Ο ψηλός, ωραίος, άλλοτε πρωταθλητής στο άλμα τριπλούν και το άλμα εις μήκος, Γιώργος Μαρινάκης, από το 1952, που γνώρισε τη νεαρή καλλονή πρωταγωνίστρια του Εθνικού και της Κοτοπούλης, εγκατέλειψε τη Θεσσαλονίκη, όπου ζούσε, την οικογένειά του και τους φίλους του κι άρχισε μια νέα ζωή κοντά στη μεγάλη ηθοποιό. Σήμερα, 37 χρόνια αργότερα, είναι πάντα και παντού μαζί της. Όλος ο κόσμος τον ξέρει ως σύζυγο της Συνοδινού κι είναι πολλοί αυτοί που θεωρούν αυτονόητο πως ζει και κινείται στη σκιά της.

«Δεν αμφιβάλλω ότι αυτό λέγεται κατά κόρον», λέει γελώντας ο κ. Μαρινάκης. «Βουλευτής είναι, υπουργός υπήρξε, πάντα τα φώτα ήταν στραμμένα πάνω σ' εκείνη. Όμως, ειλικρινά σας το λέω, δεν πειράζομαι. Και ξέρετε γιατί; Απλούστατα, αισθάνομαι ότι στη ζωή μας συσχετιστικά εγώ είμαι ο πρωταγωνιστής. Όταν η Συνοδινού παραιτείται από τη Βουλή την 1η Μαρτίου, επειδή στις 2 Μαρτίου συζητείται το νομοσχέδιο για την Ολυμπιάδα, το κάνει γιατί τα όσα υποστήριζε το νομοσχέδιο εκείνο έρχονταν σε αντίθεση με τις δικές μου αντιλήψεις και τα ιδανικά περί της ιδέας του Ολυμπισμού. Ιδέες για τις οποίες χρόνια αγωνίζομαι.

»Δεν παραιτήθηκε για το θέατρο, παραιτήθηκε για τα δικά μου ιδανικά. Και να σας πω και κάτι άλλο; Η γυναίκα μου δεν ήθελε να πολιτευτεί. Όταν, το 1974, τηλεφώνησε ο Καραμανλής να της το προτείνει, βρισκόταν στη Θεσσαλονίκη, όπου έπαιζε στο Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος. Την παίρνω, λοιπόν, στο τηλέφωνο και της λέω το και το. "Δε δέχομαι κατ' ουδένα τρόπο", μου απαντάει. Άσε τα δε δέχομαι, θα 'ρθεις και θα το συζητήσουμε. Είναι μεγάλη τιμή να σε προτείνει ο Καραμανλής, σένα μόνο από όλες τις γυναίκες προσωπικότητες, της ανταπαντάω. Και πράγματι, όταν ήρθε στην Αθήνα, την έπεισα να μπει στην πολιτική. "Το έκανα μόνο για σένα", μου το επαναλαμβάνει ακόμα και σήμερα».

Δικαιώθηκε, άραγε, ο Γιώργος Μαρινάκης για την επιμονή του να «μπλέξει» τη γυναίκα του στα τερτίπια της πολιτικής; «Κοιτάξτε, εγώ πιστεύω στην πολιτική. Τη θεωρώ την τέχνη των τεχνών. Γι' αυτό επέμενα να ασχοληθεί η Άννα. Είναι πολύ καλή, όπως και με οτιδήποτε καταπιάνεται. Έχει πάθος κι είναι εργατική. Από αυτή την άποψη, λοιπόν, δε μετάνιωσα που συνέβαλα στο να γίνει η Άννα πολιτικός. Όμως, για να σας μιλήσω ειλικρινά, πιστεύω ότι η Συνοδινού, στην πραγματικότητα, παρέμεινε "πρωταγωνίστρια". Τι θέλω να πω; Όταν οι άλλοι δεν είχαν βγει ακόμα να πουν ότι ο Κουτσόγωργας είναι απατεώνας, η Άννα παραιτήθηκε, λέγοντας ότι δε δέχεται να συννομοθετεί με κλέφτες. Κι ούτε είναι τυχαίο που ο Θεοδωράκης, ένας αριστερός, είπε το περίφημο: "Η Καραμανλής ή τανκς". Πώς να το κάνουμε, οι καλλιτέχνες έχουν μια ευαισθησία που δεν την έχουμε εμείς, οι υπόλοιποι. Γι' αυτό και πολλές φορές δε συμπεριφέρεται ως πολιτικός. Πάει κόντρα ακόμα και στο κόμμα της, όταν πιστεύει

ότι αυτή έχει το δίκιο με το μέρος της». Μήπως, όμως, κάποιες φορές που το τηλέφωνο κουδουνίζει ασταμάτητα ή άλλες που οι ψηφοφόροι κατακλύζουν το γραφείο με παράλογα και μη αιτήματα ή, ακόμα, όταν υποχρεώνεται να τη συνοδεύει σε πληκτικές κοινωνικές εκδηλώσεις, όπου επιβάλλεται να παραβρίσκεται η πολιτικός Συνοδινού, μετανιώνει που την έσπρωξε στην πολιτική; «Ίσως σας φανεί παράξενο, αλλά η ζωή μου, από τότε που η Άννα μπήκε στην πολιτική, είναι η ζωή ενός κανονικού ανθρώπου», λέει ο Γ. Μαρινάκης. «Πράγμα που δεν μπορώ να πω για τα χρόνια που ήταν πρωταγωνίστρια. Η ζωή μας ήταν ένα τρελοκομείο. Στη μία μετά τα μεσάνυχτα τελείωνε την παράσταση, ήθελε μια ώρα να ξεβαστεί, μια ώρα να πάμε για φαγητό, φτάναμε στο σπίτι στις 4 τα ξημερώματα. Κι εγώ έπρεπε στις 7 να ξυπνήσω να πάω στη δουλειά μου. Για χρόνια ολόκληρα αυτό το μαρτύριο. Ουμμάμαι, μου έλεγαν: "Μα γιατί πρέπει να έρχεσαι να την παίρνεις κάθε βράδυ;" Για να μην την παίρνει κανένας άλλος, τους απαντούσα. Όσο για τις κοινωνικές εκδηλώσεις στις οποίες υποτίθεται ότι πρέπει να πηγαίνουμε, εμείς είμαστε ένα ιδιότυπο ζευγάρι. Δεν πιστεύουμε στις πολλές συναναστροφές, στις δημόσιες σχέσεις. Δείτε, είναι δεκαπέντε χρόνια πολιτικός και δεν έχει την παραμικρή σχέση με δημοσιογράφους. Κανείς δεν την προβάλλει. Δεν κάνουμε κοσμική ζωή, δεν έχουμε φίλους. Γνωστούς; Όλη την Αθήνα. Αλλά φίλους δεν έχουμε. Στο σπίτι μας δεν μπαίνει εύκολα κάποιος. Αφού, όταν χτυπήσει το κουδούνι, κοιταζόμαστε παραξενεμένοι. Περιφρουρούμε τη ζωή μας. Το σπίτι είναι το απαραβίαστο καταφύγιό μας. Κι αισθανόμαστε πολύ ωραία οι δυο μας εκεί μέσα. Κα-

ταλαβαίνετε, λοιπόν, ότι δεν επιβαρύνθηκε η ζωή μου με το που έγινε η Άννα πολιτικός. Είναι, απλώς, μια οποιαδήποτε, σκληρά εργαζόμενη, γυναίκα».

Όχι ακριβώς μια οποιαδήποτε εργαζόμενη γυναίκα και σύζυγος. Η Άννα Συνοδινού είναι ένα δημόσιο πρόσωπο κι όλοι γνωρίζουν τη φυσιογνωμία της και το όνομά της. Πράγμα που δε συμβαίνει, βέβαια, με το σύζυγό της. Και είναι πολλές οι φορές που κάποιοι τον αποκάλεσαν με το όνομα της γυναίκας του. «Έχει συμβεί αυτό ουκ ολίγες φορές», λέει γελώντας ο κ. Μαρινάκης. «Θυμάμαι, πριν από χρόνια, περπατούσα στο Σύνταγμα κι ακούω κάποιον να φωνάζει: "Κύριε Συνοδινέ, κύριε Συνοδινέ". Εγώ, βέβαια, που δεν έχω συνηθίσει να ακούω σ' αυτό το όνομα, συνέχισα να περπατάω αμέριμνος. Μέχρι που με σταμάτησε. Ήταν ο επικεφαλής της Χωροφυλακής της Επιδαύρου. "Εσείς δεν είστε", μου λέει, "ο άντρας της κ. Συνοδινού"; Εγώ είμαι, του απαντώ, αλλά με λένε Μαρινάκη».

Ο κ. Μαρινάκης λέει ότι του έχουν συμβεί πολλά παρόμοια περιστατικά, τα οποία, όμως, τα αντιμετωπίζει με χιούμορ και καθόλου δεν τον ενοχλούν. «Με έχει βοηθήσει η Άννα πολύ σ' αυτό», εξηγεί. «Ήταν πάντα πολύ εντάξει, φερόταν με πολύ τακτ και πρόσεχε να μη θίξει το "ελληνικό, αντρικό μου φιλότιμο". Θυμάμαι ότι, όταν παντρευτήκαμε, μου λέει: "Κατεβάζω από το θέατρο το Συνοδινού. Από σήμερα θα λέγομαι Μαρινάκη". Δε θα είσαι με τα σωστά σου, της απαντώ. Είσαι η διάσημη Συνοδινού κι αυτό θα μείνεις. Πού θες, στα ξαφνικά, να ξέρει ο κόσμος ποια είναι η Άννα Μαρινάκη;»

ΝΙΚΟΣ ΠΑΛΛΗΣ

Ο κ. Νίκος Πάλλης, ο γνωστός επιχειρηματίας με το μεγάλο χαρτοπωλείο στην Ερμού, δεν

έχει κανένα πρόβλημα που η σύζυγός του είναι ο «αστέρας» της οικογένειας κι ούτε ενοχλείται όταν ακούει, κατά καιρούς, να τον αποκαλούν κύριο Πετραλιά ή κύριο Φάνο.

«Θεωρώ τις γυναίκες ανώτερες από τους άντρες», λέει ο κ. Πάλλης. Και συνεχίζει με χιούμορ: «Βγαίνω μια μέρα ανύποπτος από το χαρτοπωλείο μου να πάω σπίτι μου και μου βάζει στη μούρη μια ρεπόρτερ της τηλεόρασης το μικρόφωνο. "Τι γνώμη έχετε για την ισότητα των δύο φύλων;" με ρωτάει απειλητικά.

»Σηκώνω τα χέρια ψηλά και της απαντώ:

»— Εγώ, καλή μου κυρία, πιστεύω ότι οι γυναίκες είναι ανώτερες από τους άντρες.

»— Και μπαίνετε και στην κουζίνα; με ρωτάει.

»— Μπαίνω, της λέω.

»— Και μαγειρεύετε; με ξαναρωτάει.

»— Βεβαίως, της απαντάω.

»— Και τι άλλο κάνετε για να βοηθήσετε τη γυναίκα σας; έρχεται η επόμενη ερώτησή της.

»— Έχω τέσσερα παιδιά και τα έχω θηλάσει!»

Ρωτάμε τον κ. Πάλλη, που γελάει με την καρδιά του, αν αντιμετωπίζει τα πάντα κάνοντας πλάκα. «Γιατί, κακό είναι;» λέει. «Ξέρετε πόσες φορές με έχει σώσει το χιούμορ μου και το συνηθειό μου να πειράζω και να "σοκάρω", με την καλή έννοια, τους άλλους; Το χιούμορ με έσωσε κι από τη χούντα, που ήθελε καλή και σώνει να με κάνει υπουργό Εμπορίου. Μου τηλεφωνάει ένα μεσημέρι κάποιος συνταγματάρχης Τζαννέτος και μου λέει: "Ελάτε στο γραφείο μου το απόγευμα, κύριε Πάλλη". Ήταν εγκατεστημένος στη Βουλή. Λέω στη Φάνη: Τι στο καλό να με θέλει αυτός; Ούτε που τον ήξερα. Ξαφνικά, θυμάμαι ότι είχα ένα "θεότρελο" μπλουζάκι κοντομάνικο χαβανέζικο με τρομπέτισες και γλαστρούλες αναποδογυρισμένες. Το φοράω, λοιπόν, και πάω στον τύπο. Όπως έμαθα αργότερα, ήθελε να με κάνει υπουργό Εμπο-

ρίου διότι ήμουν επιχειρηματίας και ήξερα ξένες γλώσσες, αλλά μόλις με είδε άλλαξε γνώμη. Στην αναφορά του προς τον Παπαδόπουλο με απέρριψε με τη μια και μοναδική λέξη: Φαιδρός».

Του λέμε ότι όντως πολύ χαριτωμένα όλα αυτά, αλλά θα πρέπει να μπορούμε και στο θέμα μας, που είναι η ζωή του δίπλα σε μια επώνυμη. «Δεν έχω καμιά αντίρρηση να σοβαρευτώ και να αντιμετωπίσω την ανάκρισή σας», λέει. «Λοιπόν, ειλικρινά, δεν έχω πρόβλημα που η Φάνη είναι λαμπρό αστέρι και εγώ ζω στη σκιά της. Εσείς επιμένετε και κάποιον άλλοι συνάδελφοί σας, κάπου-κάπου, να με βγάξετε στο προσκήνιο. Με τη Φάνη είμαστε μαζί από τότε που ήταν 20 χρόνων κοριτσάκι. Πάντα την προέτρεπα να καλλιεργήσει τα προσόντα της και δεν εκπλήσσομαι με την επιτυχία της. Τη θεωρούσα δεδομένη. Είναι ένα έξυπνο, συγκροτημένο κορίτσι και δουλεύει πολύ. Είμαι, πραγματικά, περήφανος γι' αυτή και σας το εξομολογούμαι με ένα λίγο εγωιστικό τρόπο. Τι εννοώ; Το έχω ξαναπεί: Θεωρώ τον εαυτό μου "καλλιτέχνη της ζωής", με την έννοια ότι ξέρω να ζω καλά με τους νόμους της φύσης, ξέρω να ξεχωρίζω το ωραίο και τη Φάνη τη βλέπω σαν το ωραιότερο "δημιούργημά" μου. Γιατί — έστω κι αν είναι εγωιστικό — πιστεύω ότι, με πολλούς τρόπους και για πολλούς λόγους, εγώ την έχω δημιουργήσει. Κι όπως συνηθίζω να λέω, "Ο άντρας φτιάχνει τη γυναίκα" ο Θεός, απλώς, βοηθάει λίγο».

Είναι, όντως, τόσο απλά τα πράγματα, όσο θέλει να τα παρουσιάζει; Τον προκαλούμε να απαντήσει με το χέρι στην καρδιά αν ενοχλείται που η γυναίκα του, εξαιτίας των πολιτικών της υποχρεώσεων, απουσιάζει από το σπίτι σε ταξίδια ή σε προεκλογικές εκστρατείες, αν έχει μετατραπεί το σπίτι τους σε «τρελοκομείο», αν τον

πειράζει που δεν είναι κοντά του όσες φορές θα ήθελε κι αν πλήττει θανάσιμα όταν υποχρεώνεται να τη συνοδεύει σε κοινωνικές εκδηλώσεις.

«Θα σας απαντήσω σε όλα», λέει ο κ. Πάλλης. «Το σπίτι μας έτσι κι αλλιώς ήταν πάντα "ζωηρό": έχουμε τέσσερα παιδιά, τη μάνα μου, που παρά τα 95 χρονάκια της έχει άποψη για όλα, την κοπέλα που μαγειρεύει γι' αυτό τον στρατό, την κοπέλα που περιποιείται τον κήπο... Είναι αλήθεια ότι η Φάνη απουσιάζει περισσότερο από όσο θα ήθελα από κοντά μου. Ε, τότε κοιτάζω τη φωτογραφία της... Της αναγνωρίζω ότι βάζει την οικογένειά μας στην πρώτη μοίρα στη ζωή της και, όταν μπορεί να αποφύγει να απουσιάσει από το σπίτι, φροντίζει να μην το κάνει. Πράγματι, χρειάζεται να τη συνοδεύω συχνά σε μέρη που δε μου κάνει κέφι και είναι άσχετα με τα ενδιαφέροντά μου. Όμως με ευχαριστεί, στο βαθμό που συνοδεύοντάς τη, όπου επιβάλλεται, δεν τη φέρνω σε δύσκολη θέση και την ευχαριστώ. Το κακό είναι ότι σιχαίνομαι να στέκομαι στις δεξιώσεις με ένα ποτήρι στο χέρι. Να έπινα, τουλάχιστον... αλλά το ποτό δεν το βάζω στο στόμα μου... Δεν πτοούμαι, όμως... Συμβαίνουν, ξέρετε, σε τέτοιες εκδηλώσεις πράγματα που με διασκεδάζουν αφάνταστα. Μια φορά, θυμάμαι πως φτάσαμε σε μια δεξίωση ξεχωριστά με τη Φάνη — επειδή έχουμε διαφορετικά ωράρια ξεκινάμε ξεχωριστά και θα συναντιόμαστε εκεί όπου ήμασταν καλεσμένοι. Κάποιος κύριος ανέλαβε να μας συστήσει: "Από δώ ο κ. Πάλλης κι από κεί η κ. Πετραλιά". Δώσαμε τα χέρια και είπαμε κανονικά χαιρώ πολύ. Μάλιστα, εγώ τη ρώτησα: Πότε μπορώ να σας ξαναδώ, ωραία μου κυρία;»

Είναι κι άλλα απρόοπτα, όμως, που αντιμετωπίζει ο κ. Πάλλης εξαιτίας της ενασχόλησής της συμβίας του με την πολιτική: «Κά-

ποια μέρα», αφηγείται, «εκεί που πουλούσα γομολάστιχες και φακελάκια, "μπουκάρει" κάποιος κύριος και μου λέει: "Θέλω να μου διορίσεις το παιδί μου στο δημόσιο". Τι σχέση έχω εγώ, καλέ μου κύριε, με το δημόσιο, του λέω. Εγώ μολύβια πουλάω... "Ας τ' αυτά", μου απαντάει. "Να πεις στην κερά σου να βρει μια θέση στο δημόσιο για το γιο μου"».

Ο κ. Πάλλης παραδέχεται ότι δεν τον ενδιαφέρει καθόλου η πολιτική. «Όταν έρχεται το βράδυ η Φάνη στο σπίτι κι αρχίζει να μου λέει έτσι έκανε ο Μητσοτάκης κι έτσι είπε ο Έμπερτ, της απαντώ: Φάνη μου, επειδή είμαι οπτικός τύπος, δε μου τα γράφεις καλύτερα σε ένα χαρτί να τα διαβάσω αύριο με την ησυχία μου;

»Δε μ' ενδιαφέρει η πολιτική, γιατί πιστεύω ότι είμαστε οι Έλληνες της παρακμής και δεν αξίζει τον κόπο να ασχολείσαι. Άλλωστε, είμαι απόλυτα πεπεισμένος ότι το να πουλάς γόμες και μολύβια είναι πράγμα που θέλει πολλές ικανότητες. Μια φορά είχε έρθει στο σπίτι μας ο Ράλλης και του είπα: Εγώ μπορεί κάποια στιγμή να γίνω πρωθυπουργός. Εσείς μπορείτε να γίνετε χαρτοπώλης; Κι έβαλε τα γέλια. Δεν έχει, όμως, να κάνει η δική μου αντίληψη. Από τη στιγμή που η Φάνη ενδιαφέρεται για την πολιτική, εγώ προσπογράφω. Και τη βοηθώ όπως και όπου μπορώ». Είναι αλήθεια ότι πολλές φορές η κ. Πετραλιά σε συνευθύνει της έχει πει επανειλημμένα ότι ο άντρας της την παρότρυνε να πάρει το πτυχίο της Νομικής, μετά από πολλά χρόνια γάμου και μετά από τη γέννηση τεσσάρων παιδιών, όταν οι άλλοι το θεωρούσαν «περιττό κόπο».

Κι ότι είχε πάντα, στις πολιτικές της δραστηριότητες, μεγάλη οικονομική υποστήριξη από τον Νίκο Πάλλη.

MARINA ΜΠΕΝΕΚΗ

